

MOTÝL

ADRIANA KRIŠTOFÍKOVÁ

Sny na mieru

Adriana Krištofiková

Sny na mieru

Copyright © Adriana Krištofiková 2016
Design © Motýľ design 2016
Cover photo © HighKey /shutterstock.com
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2016

ISBN: 978-80-8164-086-5

Adriana Krištofíková

Sny na mieru

VYDAVATELSTVO MOTÝĽ

Vôbec nič

*Láska je zem a zem,
nebo a nebo*

1.

Október 2015

„Nechcem od teba vôbec nič.“ Sofia sa pritisla k Lukášovmu nahému chrbtu a pobožkala ho na plece. Z poprsia sa jej zošuchol paplón vo vypranej obliečke z hrubej bavlny bez farby a vône, aké bývajú v treťotriednych ubytovniach na kraji mesta. Poobzerala sa okolo seba. V hoteli Šport zastal čas v roku tisícdeväťstodeväťdesiatti. Vtedy tu bola naposledy na povinne nepovinnej krúžkovici v temnom suterénnom bare, ktorý sa tváril ako svetová diskotéka. Modré blikajúce svetlá, staromódne čalúnenie, obrusy prepálené od cigariet. Aj izbám sa vyhla vysnívaná rekonštrukcia. Nábytkovú skladačku z čiernej drevotriesky dopĺňali kde-tu popraskané dlaždice. Fascinovali ju steny a plafón: po bielej omietke akoby sa prehnala handra, namočená v ružovej a zlatej farbe. Zaklonila hlavu a hľadiac na strop sa opäť pýtala sama seba, ako sa tam handra dostala. Vyhadzovali ju do vzduchu? Stáli pri tom na rebríku? *A ako som sa sem dostala ja?*

Lahla si a zrak jej padol na spodnú stranu police nad tvrdou dvojitou posteľou. Vedľa zaschnutej žuvačky sa vynímalo vyznanie v kostrbatom srdiečku, napísané čiernou fixkou. *Edo miluje Milenu.*

Za husto nariasenými záclonami sa črtal usmoklený októbrový súmrak a spoza dverí k nej doľahli zvuky z chodby. Hlasný hovor stavebných robotníkov. Vedela si ich živo

predstaviť: nádenníci z východu, ktorí v podobných budo-
vách nocovali od pondelka do piatka.

Nič z toho však nebolo podstatné. Cez vlhkú pokožku do nej prúdilo Lukášovo príjemné teplo a znásobovalo pocit absolútnej radosti. Boli sami na imaginárnom ostrove mimo pulzujúceho mesta, s vypnutými mobilmi, ďaleko od sveta. Predstava, že nikto netuší, ako trávia štvrtky od tretej do šiestej, bola vzrušujúca. Áno, konečne dostal život tú správnu príchuť adrenalínu!

Usmiala sa a znova spokojne šepala: „Nechcem od teba nič. Nečakám, že opustiš svoju ženu a začneš žiť so mnou. Nebudem sa ťa pýtať, ako to s nami bude ďalej. Nemusíš sa báť, nič ti nehrozí.“ *Len buď pri mne tri hodiny každý štvrtok.*

Hlavu si vložil do dlaní a nesúhlasne ňou pokrútil. „Nie! Takto to už ďalej nepôjde!“ Zostal sedieť v predklone, ani sa k nej neotočil. Nezvalil ju na chrbát a nezačal ju náhlivo bozkávať ako pred dvoma hodinami, len čo vkročili do izby. Nebola ďaleko od pravdy, keď sa Nele trochu zveličene pochválila, že s ním zase prežíva všetky *odtiene sivej*. Zase. Ba mala pocit, že po rokoch je to ešte o čosi krajšie.

Zatočila sa jej hlava. Začína sa jej to celé akosi vymykať z rúk. Ako si mohla namýšľať, že sa jej oprášená stará láska zaobíde bez citov? Že má tieto detinskosti už dávno za sebou?

Odtiahla sa, prikryla sa až po bradu a odula spodnú peru ako školáčka, rozladená sama zo seba.

Trucovanie ju však rýchlo prešlo. „Lukáš, pod' ku mne,“ vystřčila k nemu ruku spod paplóna. Pozrel sa na ňu ponad plece.

„Som celý popletený! Z teba... A zase som ti to dovolil!“ hlas mu klesol a rukami sa pohladil po hlave až k zátylku, ako to ona robievala po hodine jogy.

„Pýtaš sa či konštatuješ?“ vrátila mu otázku, polichotená jeho vyznaním.

„To, čo robím, je hnusné! Už nie sme v Turecku a nemáme dvadsať! Už nie som sám!“

Namrzene prevrátila oči. Ona predsa nič zlé nerobí. Žije sama, je paňou svojho času a môže si ho tráviť, ako chce! Nemôže za to, že vliezol do chomúta a stala sa z neho padavka!

„Ja viem,“ povedala napokon celkom pokojne. „Len si to predstav: nechcem s tebou stráviť zvyšok života. Využívame len čaro okamihu, túžby a spomienok, ktoré nás opäť zviedli dokopy,“ vysúkala zo seba a začudovala sa vlastným nezmyslom.

„Toto pochádza z tvojej hlavy?“ nahlas sa zasmial. Okolo prenikavých modrých očí sa mu objavilo zopár vrások, čo ho robilo ešte krajším. Ako ho vtedy mohla nechať odísť, prepustiť zo svojho života, zanedbať natoľko, že ho ulovila iná?

Len na chvíľu jej zmizol z dohľadu: vtedy, keď jej svet ležal pri nohách a sebavedomie rástlo do gigantických rozmerov. Stala sa novou šéfkou v síce malej, ale prosperujúcej cestovnej agentúre, začala nosiť sivé kostýmy a vysoké podpätky, cestovať po dovolenkových destináciách a zbierať závistlivé pohľady i komplimenty.

„By si sa čudoval! Takto perlím trikrát denne, keď mám svoj deň.“

Pomaly sa k nej otočil celým telom a dľaňou sa jej dotkol líca.

„Takže dnes máš svoj deň?“ Zdalo sa, že slová útechy naňho zabrali.

„Ako každý štvrtok,“ chytila mu ruku a pobožkala prsty. Dych sa mu zrýchlil, sklonil sa k nej a ruky podložil pod

jej nahý chrbát. Zaplavilo ju zvláštne teplo, do tváre sa jej nahrnula červeň a telo posiali zimomriavky.

„Pretože si so mnou?“ opýtal sa samotľúbo, no ona počula čistú romantiku.

„Áno, pretože som s tebou a na ničom inom mi teraz nezáleží. Skús sa na to dívať tak isto ako ja. Žiadna budúcnosť, len prítomnosť. Tu a teraz a...“ Nedopovedala. Zvalil sa na ňu, v ústach ju poštekľila pachuť cigariet. Chcela ho, so všetkým zlým aj dobrým, čo k nemu patrilo: svetlé vlasy, šedivejúce nad sluchami, trojdňové strnisko, ktoré jej masírovalo líca, mocné vytrénované ramená a stále pružné, aj keď trochu zaoblené telo. Pokožku, so zvyškami letného opálenia, príjemne drsné prsty, ktoré jej vošli do vlasov.

Nečakane sa odtiahol a posadil sa na kraj postele. Z nočného stolíka vzal cigarety.

„Zapáľ mi,“ povedala rezignovane. Tiež sa posadila a oprela sa o zamatové čalúnenie záhlavia.

„Veď už nefajčíš, nie?“ Do úst si vložil naraz dve cigarety a šťukol zapaľovačom.

„Vieš čo? Chod' doriti!“ precedila pomedzi zuby. Len aby zase nezačal s tým, ako sa mu protiví podvádzať ženu a ako sa synovi nemôže pozrieť do očí. Túto obohranú platňu púšť a stále dookola a už jej pekne lezie na nervy.

Nával zlosti ju však opäť rýchlo prešiel. Nechápala prudké striedanie svojich nálad. Keď bola s Lukášom, trpela akýmsi zvláštnym druhom schizofrénie. Telo a hlava nešli dokopy.

„Lukáš, milujem ťa,“ vyletelo z nej, opäť proti jej vôli. Prečo mu to nepovedala pred desiatimi rokmi? Zdal sa jej príliš tuctový a bez ambícií? Vtedy vyčkával na jej nehu, no ona mu hádzala len omrvinky. *Drobné za lásku*. Kedysi

čítala báseň s rovnakým názvom. Krutý muž sa zahrával s naivnou zaľúbenou ženou. U nich to bývalo naopak.

Vzdychol si a načiahol sa za bielou košeľou s jemným béžovým pásikom, prevesenou na stoličke pod nástenným zrkadlom. Pozrel sa na hodinky.

„Musím ísť,“ začal sa obliekať s horiacou cigaretou v ústach.

Spustila nohy z postele, postavila sa a zamierila do tesnej kúpeľne pri dverách. Cestou si spod vešiaka na chodbičke zobrala kabelku. Na lacné malé mydlo v kúpeľni mala alergiu, nosievala si svoj sprchový gél s hydratačným krémom.

Našla ho elegantne sedieť v kresle pod oknom. Oblek mu padol ako uliaty, uzol bordovej kravaty bol na svojom mieste. Ženatý a upravený ako zo škatuľky.

Oprela sa o toaletný stolík a pozerala do prázdna.

„Sofia, ja...“ spomalil, keď prechádzal popri nej.

„Áno, viem. Už ďalej nemôžeš a je ti to všetko ľúto. Ušetri ma detailov a podobných výlevov,“ kývla hlavou k dverám.

Obal ju okolo pása a usmial sa. Krátko ju pobožkal a pošepekľal: „Uvidíme sa vo štvrtok. Ahoj!“

„Počkaj,“ chytila mu predlaktie a pritiahla ho k sebe. Bojovala so zbytočnou túžbou hodiť ho späť do postele a nikdy ho už nepustiť. Keby bola tá druhá aspoň špata, ale ona bola krásna! Krátke medené vlasy, štíhla vysoká postava, výborne oblečená. Malý noštek, plné pery, večný úsmev. A syn akoby mu z oka vypadol! Predstava Lukášovej dokonalejšie rodiny ju trochu uzemnila a vrátila do reality. Mala by sa vykašľať na nereálne predstavy a sny. Boli ako siete jedovatého pavúka, čoraz viac sa do nich zamotávala.

„Budem ťa tu čakať. Príd,“ prehodil už počas chôdze a zatvoril za sebou dvere.

Zostala stáť uprostred cudzej izby, obalená v modrej froté osuške. Voňala známou kvetinovou avivážou a pripomenula jej veľký trojizbový byt v novostavbe medzi bývalými vinicami. Interiér jej navrhol bytový dizajnér. Každý centimeter bol dokonale využitý a zapadal do priestoru ako časti skladačky. Čisté, moderné, svetlé. Mala rada svoj domov, bolo to jej kráľovstvo, od ktorého zatiaľ nedala kľúč nikomu inému. Výnimku urobila iba pri Lukášovi. Ten však na svojej prvej tajnej výprave naďabil v podzemných garážach na kolegu z firmy, ktorý býval oproti Sofinmu bytu. Koľkokrát sa dá vyhovoriť na ponuku realitky a zvažovanie kúpy nového rodinného hniezda? Áno, svoje útočisko zbožňovala, ale na druhej strane z neho často utekala. Aj teraz premýšľala, kam ešte pôjde, pretože sa jej nechcelo tráviť studený jesenný večer medzi štyrmi stenami. Zavolá Nele a skočia niekam na pohárik. Jedine ona ju neodsudzuje a nehovorí, že jej šibe. Že po svete chodí milión ďalších nezadaných mužov a prečo chce práve Lukáša, ktorého navyše pred rokmi sama poslala k vode.

O dvadsať minút vyšla z hotela ako pravá dáma v úzkych čiernych šatách a bledozelenom baloniaku. Sebavedome klopkala drahými lodičkami a do rytmu vlastných krokov sa v duchu presviedčala, že si chce len užiť. Je slobodná žena, čo je na tom zlé?!

„Nechcem od teba vôbec nič,“ zopakovala si sama pre seba a ironicky sa zachichotala. Veta jej rezonovala v ušiach ako refrén nového hitu. Počula ju, keď pred hotelom nastupovala do svojho BMW, keď brázdila ulice nočnej Bratislavy aj keď parkovala v tmavej uličke vedľa krytej tržnice.

Nasmerovala na auto diaľkový ovládač. „Vôbec nič!“

2.

„Haló,“ ozvalo sa ospalo v telefóne.

„To som ja, Sofia.“ Vietor sa jej zaprel poslednýkrát do chrbta. Vošla do podchodu, ktorému sa odjakživa oblúkom vyhýbala. Bála sa špinavej dlažby, počmáraných stien a žobrákov, sediacich pred vchodom do verejných toaliet. Aj teraz sa triasla od neopodstatneného strachu. Lodičky jej dávali zabrat', najradšej by sa vyzula a rozbehla. Pridala do kroku a mobil si pritisla pevnejšie k uchu.

„No čo je, Sofi...“ zazívala Nela.

„Už spíš? Veď je len pol ôsmej!“

„No a? Trochu som si zdriemla.“ Nela prepletala jazykom. Sofia tušila, že si zase vzala tabletku.

„Kde máš Samka?“

„Vedľa v izbe, za počítačom.“

„Počuj, Neli. Nemohla by si na hodinku vypadnúť z domu?“

„Čože? Je štvrtok a zajtra vstávam o šiestej. A tak sa mi vidí, že ty tiež.“

„Musím sa s niekým rozprávať...“

Nela jej skočila do reči: „Aha. A viem aj o kom. Počuj, nemohla by si sa na to už vykašľať? Nemá to význam ani budúcnosť, tak sa už preber!“

„Myslíš si, že mám šancu? Povedz mi, prosím ťa, že áno. Povedz mi, že muži môžu mať krásnu ženu, deti a šťastnú rodinu, ktorou sa radi pýšia, ale zároveň sa môžu šialene zamilovať. Veď dnes sa predsa bežne robí, že sa so svojou

milenkou dohodnú na zvláštnom druhu spolužitia. Nie?“ udychčane vyrapotala Sofia.

„Čo ti mám povedať? Už sa opakujem dookola ako papagáj! Áno, je to možné, aj keď v Lukášovom prípade málo pravdepodobné. S tebou sa už raz popálil. Fajn, užijete si, ale rozvod od neho nečakaj. A okrem toho – nie je mi celkom jasné, čo vlastne chceš? Nezáväzný sex alebo komplikovaný vzťah s výčitkami svedomia? Ber to prvé a nelám si zbytočne hlavu.“

Neline argumenty ju prekvapili svojou nezvratnou logikou. Chcela jej odvrknúť, že ona je tá pravá, ktorá rozdáva rozumy. Muž sa jej vláči s bývalou, ona hlce pilulky a ich pubertálny syn si robí, čo chce. Taký je obraz dnešnej priemernej rodiny. Najradšej by tej ohave, ktorá ju Nele rozbíja, napľula do tváre! Keď sa jej raz dostane pod ruku, poriadne si ju vychutná!

Vlastné myšlienky ju zaskočili. Lukášova žena o nej našťastie netuší, ich prípad je teda celkom iný. Z celej sily sa chytala slamky, ktorá by ju ospravedlnila v jej očiach.

„Som patetická,“ vzdychla a zamierila k bytovkám za Domom odborov. K Nelinmu bytu.

„Ach jaj, moja! Je hrozné takto stratiť hlavu.“ Na opačnom konci linky bolo počuť šuchotanie papúč na laminátovej podlahe.

„Na nič sa nemôžem poriadne sústrediť. V robote mi horia termíny a ja pozerám do okna. Keď mi pošle esemesku, som nepříčetne veselá, potom upadám do melanchólie. Akoby som mala pätnásť aj s topánkami. Moji zamestnanci si už určite všimli, že som psychicky labilná.“ Sofiin hlas sa na konci vety mierne zatriasol.

„To je somarina! Do tvojho vnútra nikto nevidí a slzy sa

dajú ospravedlniť náhlym úmrtím v rodine alebo zhoršením zdravotného stavu blízkych. Tiež tento figeľ používam, keď odrážam dotieravé otázky mojich drahých kolegyniek. Vari im nezavesím na nos, že ma trápi bigamia môjho starého.“ Nela pomaly vydýchla. „Je naozaj taký neodolateľný? Možno keby si mu dokázala dať kopačky a vydržala mesiac bez neho, opäť by si zistila, že je priemerný ako každý druhý,“ navrhla. „Môžem ti poradiť nejaké super triky z mojich sedení u psychologičky. Napríklad: keď ti je nanič, predstavuj si, že tvojím vnútrom prechádza teplý a jasný lúč. Farbu nechám na teba. A ten lúč...“

„... mám nasmerovať na miesto v tele, kde ma to najviac žerie,“ doplnila Sofia.

„Už som ti to hovorila?“

Sofia zastala pred vchodom do domu a očami vyhládala meno: Pavol Urmín. Len tak-tak sa stihla ukryť pred lejakom, ktorý sa znenazdajky spustil zo zatiahnutej oblohy.

„Nela, nemôžem prísť? Len na chvíľu,“ vykukla spod úzkeho prístreška. Ak ju hneď nevpuští dnu, premokne do nitky! V mobile zaprašťalo a vzápätí sa ozvalo hlasné vzdychnutie. „Dobre teda. O koľkej asi prídeš?“

...

Výťah s hrmotom zastal na dvanástom poschodí a spotená Sofia sa vypotáčala von. Výťahy boli hneď po podchodoch miesta, ktorých sa bála. Topánky a poloha Nelinho bytu jej však nedali na výber.

Dvere boli poodchýlené. Sofia dvakrát zaklopala a vošla do čistej a upratanej chodby. Nela bola zaťažená na poriadok a Sofii nikdy nešlo do hlavy, prečo sa trápi neustálym

vysávaním, prášením matracov a umývaním okien. Ona si na domáce práce už dávno najímala upratovaciu službu.

„Ahojte!“ zakričala do tmy. Z obývačky sa ozývali rozhnévané hlasy. Zostala stáť pri vešiakovej stene, a keď si vyzúvala topánky, dvere na izbe sa prudko otvorili. Paľo zúrivo vybehol a chvatne si obliekal čiernu koženú bundu.

„Ahoj, Sofia! Prepáč, ale musím odísť!“ vyštekol a pozeral sa kamsi za ňu, na stenu s veľkým zrkadlom v úzkom kovovom ráme.

„V pohode. Nejdem nevhod? Stalo sa niečo?“ vyrapotala a skúmavo si ho prezerala. Bolo jej jasné, že si kladie rečnícke otázky. Našťastie patrila k blízkym rodinným priateľom a na podobné scény bola zvyknutá.

„Nuž,“ smiešne rozhodil rukami, „ja už neviem! Ako jej mám povedať, že sa s mojou ex už dávno nestýkam! Je paranoická! Kvôli jednej esemeske ma bude trýzniť po zvyšok života. Ale vieš čo? Už mám tej žiarlivosti naozaj plné zuby!“ Priveľké okuliare ho robili prísnejším a smiešne husté fúzy starším, ako bol v skutočnosti.

„No ty sa s ňou stále stretávaš, však?“ prehodila Sofia akoby mimochodom a pozrela mu priamo do očí. Chvíľu na ňu hľadel v nemom úžase, akoby ho nevdojak pristihla pri čine. Potom mávol rukou a bez slova sa stratil za vchodovými dverami. Čakala, že ich rázne zabuchne, no iba za sebou placho privrel.

Vošla do obývačky. Nela sa chúlila v kresle a apaticky cívela na televíziu.

„Kde si?“ otočila k nej hlavu s tabletkovým pohľadom. Zrazu vyskočila na rovné nohy. „Idem sa obliecť. Padáme odtiaľto, Samko sa uloží sám. Aj tak bude skajpovať s kamarátmi do polnoci. Musím ti všetko povedať, inak ma

porazí...“ Stratila sa vo vedľajšej izbe. Sofia sa zviezla na pohovku z tmavomodrej kože a tvárila sa, že sleduje pobiehajúce postavičky na obrazovke. V mysli však ležala nahá vedľa Lukáša. Nie však v hotelovej izbe. Na jej veľkej, na mieru vyrobenej posteli z dubového dreva prvotriednej kvality, medzi množstvom nadýchaných vankúšov. U nej doma.

„Som hotová,“ Nela nakukla do obývačky. Rúž sa jej rozpíjal okolo pier ako zvyšky malinového džemu po raňajkách. Sofia si spomenula na tetu Hanu, otcovu sestru. V rodine ju volali *mladá stará*. Vždy bola upravená a oblečená podľa najnovšej módy, vymaľovaná ako veľkonočné vajce. Lepšie povedané, ako nepodarená lacná kraslica. Rúžom sa snažila nadrobiť si tenkú hornú peru a vedela sa uraziť na život a na smrť, keď jej niekto dobrosrdečne pripomenul, že sa netrafila do tvaru pier.

„Tak poďme! Ale kam? Zase do *Retra*?“ Sofia vstala z gauča a vykročila k dverám.

„Trebárs,“ prikývla Nela. „Tam sa to aj tak vždy všetko začínalo a končilo. Samko,“ zakričala od vchodových dvier do tmavej chodby, „prídem o hodinu!“

„*Retro* a naše leto, pamätáš?“ Sofia privolala výťah ukazovákom pravej ruky a letmo si skontrolovala nechty korálovej farby.

„Koniec semestra, slnko páli a na internátnom balkóne sa kazia konzervy. Peňaženka zíva prázdnotou a ty snívaš, aký je to pocit mať *peněz jak želez*,“ Nela sa schuti zasmiala a Sofiu potešilo, že sa trochu rozveselila.

„Pretancovať noc a na druhý deň sa vydať na trojdňovú cestu, a navyše autobusom!“ pokračovala Sofia trochu od vecí.

„Boli sme skrátka výnimočne dobrý ročník.“

„To bude tým, že sme mali dvadsať. Nenamýšľaj si!“

Sofii sa vybavila vôňa skorého letného rána, ešte neprebudených ulíc a melódia Stingovej piesne, ktorá jej vtedy bubnovala v slúchadlách. *Every step you take I'll be watching you...*

■ ■ ■

Júl 1996

„Šťastnú cestu, a keby ste čokoľvek potrebovali, dajte vedieť.“ Jaro, zástupca cestovnej kancelárie FlipTour, si ešte raz nedôverčivo premeral ich nevyspaté tváre. Bol od nich len o päť rokov starší, ale na svojej kariére si zakladal. Niekoľkotýždňová príprava delegátok malej cestovky, orientovanej na dovolenky autobusovou dopravou, sa stala pod jeho vedením skúškou dospelosti. Testy z tureckých reálií a angličtiny, kurz prvej pomoci... Ba zabránil aj do právnických a konzulárnych praktík, keby náhodou potrebovali kontaktovať veľvyslanectvo. Keby sa náhodou niečo stalo.

Začínal podobne ako ony – delegát zájazdov v začínajúcej agentúre – a momentálne mal namierené do jej riaditeľského kresla. Vážna známosť s dcérou majiteľa bola príjemnou zárukou, že ho nikto nepredbehne.

„Jasné,“ zazubila sa naňho Nela a v ústach omáľala mentolový cukrik, dúfajúc, že prerazí zvyšky alkoholu v dychu. Sofia sa hrbila na sedadle a pri pohľade na zničenú Nelu, ktorá sa ledva držala na nohách, sa musela premáhať, aby sa nerozosmiala. Ako si to napísala do skrípt Teória štatistiky počas jednej z posledných, na smrť nudných prednášok?

Mám dvadsaťjeden rokov a milujem svet. Presne tak sa cítila: zamilovaná do všetkých a nikoho, slobodná a šťastná. Po rozume jej chodili samé pojašenosti, ani teraz necítila únavu z prebdenej noci, neboleli ju nohy od tancovania ani hrdlo od spievania. Len pred chvíľou sa rozlúčila s Rastom. Budeš mi chýbať, napíš... Visel na každom jej slove, odkedy ho prichýlila pred mesiacom vo svojej internátnej izbe, o ktorú sa delila s Nelou. Keď sa s ním raz po diskotéke zjavila vo dverách, Nela si iba zbalila periny pod pazuchu a popriala im dobrú noc. Prešla cez chodbu a vyspala sa na „letisku“ u Dariny. Taká bola ich nespísaná dohoda: láska je na prvom mieste, má prednosť aj pred nerozlučným priateľstvom. Nikdy sa neurazili, keď sa ich večerné plány náhle zmenili, pretože práve zavolať priateľ jednej z nich a pozvať ju do kina či na večeru.

Rasto, zato ty mi chýbať nebudeš. Sofia mu mlčky vtisla bozk na líca a na pery sa jej predral ironický úšklabok, ktorý našťastie nevidel. Pre ňu bolo ich krátke vzplanutie uzavretou kapitolou, ku ktorej sa nechcela vrátiť. Ved' má predsa dvadsaťjeden, z ničoho nemá strach a neskutočne si verí! S Nelou po boku zvládne každú prekážku, a ešte sa na nej aj pobavia.

„Neboj, Jarči, na nás dve,“ Nela zagúľala očami a pohľadom pristála na Sofii, „sa môžeš spoľahnúť.“

„No len aby. Mimochodom, zdáte sa mi nejaké unavené. Nejdete rovno z flámu, však?“ Jaro zvrátil obočie.

„Nie, naozaj. To by sme si predsa nedovolili, žúrovať pred takou ďalekou cestou,“ improvizovala Sofia, ale pre istotu si nezložila slnečné okuliare.

„Fajn. Cesta do Turecka je dlhá a posádka v autobuse nie je jednoduchá.“ Jaro pohľadom preletel po sedadlách.